



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 330/2015
25.04.2016.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Гордане Ајншпилер Поповић, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Холдинг корпорација К. АД из Б., кога заступа пуномоћник Д.В., адвокат из Б., против туженог ХК К. АД К.-Т. И Н. Д.О.О. у стечају из Б., кога заступа стечајни управник Г.Д.Р. из Б., ради утврђења права својине и излучења, вредност предмета спора 1.500.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 6262/14 од 12.03.2015.године, у седници већа одржаној дана 25.04.2016.године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 6262/14 од 12.03.2015.године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 6262/14 од 12.03.2015.године.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 6262/14 од 12.03.2015.године, у ставу првом изреке настављен је поступак прекинут решењем Привредног апелационог суда Пж бр. 1262/13 од 20.09.2013.године. Ставом другим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Београду П бр. 3630/12 од 06.11.2012.године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев за утврђење права својине тужиоца на непокретностима, објектима у оквиру производно-пословног комплекса, који се налази у Ж. на адреси ... број ... укупне корисне површине од 1.172,98 м², а који чине објекти ближе опредељени у ставу првом изреке првостепене пресуде, те да је тужени дужан то да призна и трпи, те је одбијен као неоснован тужбени захтев за обавезивање туженог да излучи из стечајне масе све непокретности таксативно наведене у претходном ставу изреке и исте без одлагања преда испражњене од свих лица и ствари у мирну и непосредну државину тужиоцу, а обавезан тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 34.800,00 динара.

Против наведене пресуде донете у другом степену благовремену ревизију је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио тужилац, због погрешне примене

материјалног права, а дозвољеност ревизије засновао на одредби члана 404. став 1. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и потребе за новим тумачењем права.

Одредбом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући у смислу наведене законске одредбе Врховни касациони суд је закључио да нема потребе да разматра ревизију тужиоца као изузетно дозвољену, јер нема потребе да се разматрају правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе, јер се ревизијом не указује нити се уз исту достављају одлуке у којима је у истој чињеничној ситуацији заузето другачије правно становиште и одлучено супротно одлучивању Привредног апелационог суда у побијаној пресуди.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 485. релевантног ЗПП, и одлучио да ревизија тужиоца није дозвољена.

По одредби члана 485. ЗПП, ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је у предметном спору поднета 21.05.2012.године, ради утврђења права својине на непокретности и излучења истих из стечајне масе туженог. У тужби је означена вредност предмета спора на износ од 1.500.000,00 динара, што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 13.230,38 евра по средњем курсу НБС од 113,3754 динара за 1 евро.

Како је вредност предмета спора правноснажне пресуде која се ревизијом побија испод законом прописаног ревизијског цензуса, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је ревизију тужиоца одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**